

Familia Alecsandri. Figuri feminine (I)

Iulian Pruteanu-Isăcescu

Asupra originilor familiei Alecsandri au planat și planează, încă, mai multe semne de întrebare. Scriitorul Vasile Alecsandri a căutat să afle strămoșii săi și, „într-un elan de imaginațiune romantică”¹, a ajuns la concluzia originilor nobile italiene:

„Familia mea este originară din Veneția.

Pe timpul când această republică era în strălucire, un străbun al meu, om cu inimă îndrăzneată și cu spirit cavaleresc, veni în Moldova, se puse cu a lui spadă în serviciul țării, se căsători cu o româncă și deveni obârșia familiei Alecsandri.

În una din călătoriile mele, am descoperit mai multe persoane cu același nume, în Veneția, în Padova și în Ferrara”².

Documentele, însă, contrazic aceste afirmații ale scriitorului³, după cum vom vedea în continuare.

O altă versiune este aceea a originilor evreiești. Zvonul devenit legendă a apărut în contextul candidaturii lui Alecsandri la tronul Moldovei⁴ și a fost, apoi, rostogolit

---

¹ G. Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*. Ediția a II-a, revăzută și adăugită. Ediție și prefață de Al. Piru, București, 1982, p. 281.

² *Suvenire din viața mea. Notă*, în V. Alecsandri, *Opere*, vol. IV, *Proză*. Text ales și stabilit, note și variante de Georgeta Rădulescu-Dulgheru, București, 1974, p. 687. Vezi, în acest sens, și corespondența cu Alexandru Papadopol-Calimah privitoare la această chestiune (*Scrisoare Alexandru Papadopol-Calimah către Vasile Alecsandri (9 februarie 1884)*, în *Scrisori către Vasile Alecsandri*. Ediție îngrijită, prefață, note, traduceri de Marta Anineanu, București, 1978, p. 173-174). Primii biografi ai scriitorului au susținut, fără argumente, originea italiană a familiei: George Bengescu, *Vasile Alecsandri. Studii istorice, literare și bibliografice asupra vieții și operelor sale*, în „Convorbiri literare”, anul XX, nr. 2, București, 1 mai 1886, p. 153-154; N. Petrașcu, *Vasile Alecsandri. Studiu critic*, București, 1894, p. 41-43.

³ Mărturie a acestor căutări este și un valoros exemplar din lucrarea de genealogie a lui Scipione Ammirato, *Delle Famiglie Nobili Fiorentine*, tipărită postum la Florența, în anul 1615, din Arhiva Muzeului Național al Literaturii Române Iași, nr. inv.: 34.02.1.00311, cu proveniență V. Alecsandri. În această lucrare, apare menționată familia Alessandri, ramură a puternicei familii florentine Albizi, însă Vasile Alecsandri s-a revendicat de la familia ducală d’Alessandro, de la care scriitorul a „adoptat” blazonul reprezentând leul peste care trece banda cu trei stele, pe care l-a folosit, cu precădere, pe colile și plicurile de corespondență (A se vedea Sorin Ifțimi, Tudor-Radu Tiron, *Stemele lui Vasile Alecsandri*, în *Vasile Alecsandri. 200 de ani de la naștere (1821-2021)*. Coordonator Dr. Sorin Ifțimi, Iași, 2020, p. 29-36).

⁴ În anii 1850 a circulat în Iași un cântec satiric contra lui Alecsandri, *Maiafes, cântic de Șabăs*: „Rib Alecsandrichi/ Puișor de Refchi/ Chele botezată/ Arihin dentată/ În Roman ce cați/ Cu alți

de diverși autori, fără dovezi clare: Marco Antonio Canini⁵, paharnicul Costandin Sion⁶ (de altfel rudă cu familia Alecsandri, prin fratele său, spătarul Antohi Sion, care era cumnat cu vornicul Vasile Alecsandri⁷, tatăl scriitorului), preluat, apoi, și de Ilarie Chendi⁸, N. Zaharia⁹ ș.a.

Deși există multe neclarități cu privire la originea familiei Alecsandri, cel mai probabil, aceasta era de origine greacă, după cum mărturisește Iordache Alecsandri¹⁰, fratele bunicului scriitorului: „tatăl meu, medelnicerul Alecsandru Alecsandri, de nație grec...”¹¹. Bunicul lui Vasile Alecsandri, Mihalache Alecsandri, logofăt și sameș al mănăstirii Sf. Spiridon din Iași, fost cămăraș de izvoade, ridicat la rangul de sulger, a ținut în căsătorie pe Teodosica¹², fiica lui Necolai, fost cămăraș de izvoade, slujitor la aceeași mănăstire timp de mai mulți ani¹³. Mihalache Alecsandri a fost cămăraș de izvoade la Sf. Spiridon, fiul său, Vasile Alecsandri, a fost arhivist al Statului, la fel ca fiul său, scriitorul Vasile Alecsandri, de asemenea, arhivist al Statului: „o curioasă coincidență, trei generații de arhiviști”, după cum remarcă Gh. Ungureanu¹⁴.

Mihalache și Teodosica Alecsandri au avut trei urmași: Safta, Vasile (tatăl scriitorului) și Catinca. Safta și Catinca Alecsandri au fost mătușile lui Vasile Alecsandri.

Safta Alecsandri (m. 1817) a fost căsătorită întâia oară cu Vasile Mitrea, apoi cu banul Pavel T. Duca (m. 1836); cu cel din urmă a avut o fiică, Evharia, care a fost bunica dinspre tată a lui I.G. Duca¹⁵, prim-ministru liberal asasinat de legionari în

---

botezați...” (Vezi copia cântecului la Il. Chendi, *Originea lui Alecsandri. II*, în „Voința națională”, anul XXI, nr. 5.851, București, 19 octombrie (1 noiembrie) 1904, p. 1).

⁵ Marco Antonio Canini, *La vérité sur la question israélite en Roumanie*, Paris, 1879, p. 42-43.

⁶ Costandin Sion, *Arhondologia Moldovei. Amintiri și note contemporane. Boierii moldoveni*. Text ales și stabilit, glosar și indice de Rodica Rotaru. Prefață de Mircea Anghelescu. Postfață, note și comentarii de Ștefan S. Gorovei, București, 1973, p. 9. Vezi și Radu Rosetti, *Despre originea lui Alecsandri*, în „Adevărul literar și artistic”, anul VI, nr. 239, București, 5 iulie 1925, p. 1.

⁷ Costandin Sion, *op. cit.*, p. 135.

⁸ Il. Chendi, *art. cit.*

⁹ N. Zaharia, *Vasile Alecsandri. Viața și opera lui*, București, 1919, p. 1-2.

¹⁰ Iordache Alecsandri, șatrar și ispravnic de Ismail, căsătorit cu Elena Botezatu, a fost bunicul lui Nicolae N. Alexandri (1859-1931), deputat și președinte al Sfatului Țării (1917), senator și vicepreședinte al Senatului României (1921). Nicolae N. Alexandri și Vasile Alecsandri erau, așadar, veri de gradul al II-lea.

¹¹ Gh. Ungureanu, *Câteva date inedite despre familia și viața poetului Vasile Alecsandri*, în „Cetatea Moldovei”, anul IV, vol. IX, nr. 5, Iași, mai 1943, p. 258; Gheorghe G. Bezviconi, *Boierimea Moldovei dintre Prut și Nistru*, București, 2004, p. 13.

¹² Gh. Ungureanu, *art. cit.*, p. 260.

¹³ *Documente privitoare la istoria orașului Iași*, vol. VIII, *Acte interne (1781-1790)*, editate de Ioan Caproșu, Iași, 2006, p. 648-649, nr. 516 (1790).

¹⁴ Gh. Ungureanu, *art. cit.*, p. 258, nota 2.

¹⁵ Mihai Dim. Sturdza, *O anchetă a Tribunalului din Iași: moștenirea colonelului Iancu Brănișteanu și rudele lui Alecsandri*, în *Familii boierești din Moldova și Țara Românească. Enciclopedie*

1933, strănepot de vară al scriitorului. La comemorarea unui pătrar de veac de la moartea lui Vasile Alecsandri, la serbările de la Mircești din august 1915, a participat și I.G. Duca, ministrul Instrucțiunii Publice la acea vreme, ca reprezentant al guvernului, dar și în virtutea unor „scumpe legături de rudenie și a unei și mai strânse intimități familiare”, după cum mărturisea în discursul rostit cu acest prilej¹⁶. Evharia Duca (1825-1905), vară primară cu Vasile Alecsandri, a fost căsătorită cu Ioan V. Duca (1816-1890), deputat, general și ministru de război. Au avut cinci copii: Olimpia (1840-1891), căsătorită cu Nicolae Racoviță (1827-1894), unchiul savantului Emil Racoviță; Vasile (1843-1867), necăsătorit; Aglaia (1844-1872), căsătorită cu Nicolae Costandachi; Gheorghe (1847-1899), inginer, profesor și director al Școlii de Poduri și Șosele, director general al C.F.R., căsătorit cu Lucia Ghica-Budești; Ioan (1851-1919), doctor în Drept la Bruxelles, consilier la Curtea de Casație, căsătorit cu Olga Sturdza-Scheianu. Gheorghe și Lucia Duca au fost părinții lui I.G. Duca (1879-1933), doctor în Drept la Paris, deputat, ministru al Instrucțiunii și Cultelor (1914-1918), al Agriculturii și Domeniilor (1919-1920), al Afacerilor Străine (1922-1926), al Internelor (1927-1928), președinte al Partidului Național Liberal (1930-1933) și prim-ministru (14 noiembrie – 30 decembrie 1933). I.G. Duca a fost căsătorit cu: Alexandrina Moruzi (1883-1960), fiica „cneazului” Dimitrie P. Moruzi¹⁷, din ramura de la Zvoriștea, prefectul Poliției Capitalei, Ana Polizu-Micșunești și Nadia Polizu-Micșunești, fostă Roșca. Cu Alexandrina Moruzi a avut un fiu, Gheorghe I. Duca (1905-1985), diplomat și memorialist, emigrat în Statele Unite ale Americii, fără urmași¹⁸.

Catinca Alecsandri (~1799-1871) a fost căsătorită cu vornicul Iordache Brănișteanu (1782-1855), unchi al colonelului Nicolae Pisoschi (1810-1888), aghiotant și prieten al domnitorului Alexandru Ioan Cuza, și văr cu bunicul istoricului Nicolae Iorga, Costache Iorga¹⁹, primul avocat din Principatul Moldovei²⁰. Colonelul Nicolae

---

istorică, genealogică și biografică, vol. I, *Abaza-Bogdan*, coordonator și coautor Mihai Dim. Sturdza, București, 2004, p. 61.

¹⁶ *Cuvântarea Dlui I.G. Duca*, în „Adevărul”, anul XXV, nr. 10.221, București, 24 august 1915, p. 4.

¹⁷ Florin Marinescu, *Familia Moruzi din Trapezunt. Scurt studiu genealogic*. Prefață de Ștefan S. Gorovei, București, 2019, p. 97-98, 104.

¹⁸ *Familiiile boierești din Moldova și Țara Românească. Enciclopedie istorică, genealogică și biografică*, vol. VI, *Dabija-Exarhu*, coordonator și coautor Mihai Dim. Sturdza, București, 2017, p. 267.

¹⁹ Mihai Dim. Sturdza, *art. cit. Vezi și Familiiile boierești din Moldova și Țara Românească. Enciclopedie istorică, genealogică și biografică*, vol. II, *Boian-Buzescu*, coordonator și coautor Mihai Dim. Sturdza, București, 2011, p. 355.

²⁰ Barbu Theodorescu, *Contribuțiuni la cunoașterea strămoșilor lui Nicolae Iorga*, București, 1947, p. 19-23.

Pisoschi²¹ a fost un personaj-cheie în alegerea lui Alexandru Ioan Cuza la 5 ianuarie 1859, fiind cel care l-a propus pentru candidatură: „Propunerea a căzut asupra adunării ca ceva providențial; ea a fost primită și semnată de toți. Iar a doua zi, la 5 ianuarie, votată...”²². Catinca și Iordache Brănișteanu au avut un fiu, Iancu Brănișteanu (1821-1891), colonel, căsătorit cu Casandra Ranet²³. Cei doi nu au lăsat urmași, însă averea considerabilă rămasă în urma colonelului, decedat la Paris, în 1891, a ridicat numeroase discuții printre rudele din familiile Duca, Pisoschi, Cocută, Pillat, Cervenvodali și Iorga²⁴.

Mama scriitorului, *Elena Alecsandri, născută Cozoni* (1800-1842)²⁵, fiica pitarului Dumitrache Cozoni²⁶, căsătorită cu vornicul Vasile Alecsandri (1792-1854), „bărbat cinstit și foarte destoinic”²⁷, provenea, la rândul ei, dintr-o familie din Târgu Ocna cu probabile origini grecești²⁸, „femeie de neam bun, căutat, cinstit”, „frumoasă, fire gingașă, spirit religios”²⁹, „blândă, iubitoare de muzică și de o politețe rară”³⁰. În cunoscutul tablou al familiei Alecsandri, pictat de Niccolo Livaditi în anul 1837³¹, Elena Alecsandri apare „ca o femeie elegantă, îmbrăcată și pieptănată după moda occidentală a timpului, surprinzător de tânără față de fiica sa, fată de 17-18 ani, ce-i stă alături.

Scriitorului îi plăcea a gândi că-i semăna la fire: de la ea pare a fi moștenit el felul său afectuos, discret, distins”³². „El era de părere că de pe latura Cozoni a fami-

---

²¹ Vezi Maria Dogaru, *Din galeria participanților la lupta pentru unire – Nicolae Pisoschi*, în „Hierasus”, anul VII-VIII, Botoșani, 1989, p. 405-414. Vezi și corespondența dintre Vasile Alecsandri și Nicolae Pisoschi, căruia i se adresează familiar *Iubite Moș PISOI*, în *Scrisori către Vasile Alecsandri* (ed. cit., p. 329-330, 348-349, 365-367).

²² Vezi amintirile Doamnei Elena Cuza: Vespasian I. Pella, *Convorbire cu Elena Doamna*, în „Opinia”, anul VI, nr. 637, Iași, 24 ianuarie 1909, p. 2.

²³ *Familiiile boierești din Moldova și Țara Românească*, vol. II, p. 355.

²⁴ Mihai Dim. Sturdza, *art. cit.*, p. 60-62.

²⁵ Vezi G. Bogdan-Duică, *Despre Elena Alexandri (mama poetului)*, în „Convorbiri literare”, anul LI, nr. 3, București, martie 1919, p. 237-245.

²⁶ Costandin Sion, *op. cit.*

²⁷ Radu Rosetti, *art. cit.*

²⁸ Costandin Sion, *op. cit.* Vezi și Marin Cosmescu, *Obârșia poetului Vasile Alecsandri*, în „Carpica”, anul XXII, Bacău, 1991, p. 101-103.

²⁹ G. Bogdan-Duică, *Vasile Alecsandri. Povestirea unei vieți*, București, 1926, p. 7.

³⁰ N. Petrașcu, *Vasile Alecsandri. Studiu critic*, București, 1894, p. 44.

³¹ Vezi Sorin Ifțimi, *Societatea moldovenească de la jumătatea secolului al XIX-lea în portretistica lui Niccolo Livaditi*, în idem, Corina Cimpoeșu, Marcelina Brîndușa Munteanu, *Niccolo Livaditi și epoca sa (1832-1858). Artă și istorie*, Iași, 2012, p. 47-52. Comandă a familiei, tabloul a fost păstrat în conacul de la Mircești, unde se găsea încă în 1940. Ulterior a intrat în patrimoniul Academiei R.S. România și a fost transferat, în anul 1949, Muzeului Național de Artă al României (*Catalogul Galeriei Naționale. Pictura. Secolul XIX*, I, București, 1975, p. XL-XLI).

³² Elena Rădulescu-Pogoneanu, *Viața lui Alecsandri*, Craiova, [1940], p. 22.

liei³³ a moștenit calitățile „de jertfe pentru o cauză înaltă, de interes pentru cultură, vioiciune de spirit și istețime în vorbă, de blândețe și afabilitate”³⁴.

Elena Alecsandri a murit de „giunghiu” (pleurezie), la 3 februarie 1842³⁵. Însuși arhimandritul Vladimir Suhopan, rectorul Seminarului de la Socola, a rostit discursul funebru la înmormântarea ei, tipărit pe cheltuiala fratelui defunctei, serdarul Enacache Cozoni: „ea păzea legea și credința, ea a îndeplinit datoriile sale către evgheniosul soțul său; pentru aceasta o au blagoslovit-o Dumnezeu cu mlădițele ei”³⁶. Slujba a fost oficiată de șase arhierei, dovadă a simpatiei și considerației de care se bucura³⁷ acest „suflet nobil și îngeresc”³⁸. A fost îngropată în cimitirul bisericii Sf. Spiridon din Iași³⁹.

Elena și Vasile Alecsandri au avut șapte copii⁴⁰, dintre care au supraviețuit doar trei: Catinca, Vasile (viitorul scriitor) și Ioan (Iancu).

Sever Zotta a sintetizat viața surorii mai mari a lui Vasile Alecsandri astfel: „divorț, boală, procese, testament, orfani”⁴¹. *Catinca Alecsandri* (1819-1857) s-a căsătorit în 1835 cu aga Costache Voinescu, dar mariajul lor a fost unul nefericit, din cauza geloziei extreme și a brutalității soțului⁴². În decembrie 1843 a divorțat de Costache Voinescu, pentru ca doi ani mai târziu să se însotească din nou cu vornicul Costache Rolla (1818-1878)⁴³, „bărbat cultivat, elegant și frumos”⁴⁴, unionist și ministru în mai multe rânduri între anii 1859 și 1861, prieten apropiat al scriitorului: „O! Rolla, fiu energetic al țării, suflet tare,/ Pionier de frunte printre pionieri”⁴⁵.

---

³³ Pentru mai multe detalii despre membrii familiei Cozoni, vezi Costandin Sion, *op. cit.*; G. Bogdan-Duică, *Despre Elena Alexandri*, p. 229-246; Elena Rădulescu-Pogoneanu, *op. cit.*, p. 20-21; Marin Cosmescu, *art. cit.*; Mihai Dim. Sturdza, *Sărac dar generos: Căminarul Iancu Cozoni, în Familiile boierești din Moldova și Țara Românească. Enciclopedie istorică, genealogică și biografică*, vol. V, *Ceaur-Cuza*, coordonator și coautor Mihai Dim. Sturdza, București, 2018, p. 430.

³⁴ Elena Rădulescu-Pogoneanu, *op. cit.*

³⁵ Sever Zotta, *La centenarul lui Vasile Alexandri. 1821-1921*, Iași, 1921, p. 15-17.

³⁶ *Cuvânt la înmormântarea răposatei C.C. Postelnicese Elenco Alecsandri născută Cozoni*, Iași, 1842, p. 13.

³⁷ Sever Zotta, *op. cit.*, p. 16.

³⁸ *Suvenire din viața mea. Notă*, p. 687.

³⁹ Sever Zotta, *op. cit.*, anexa 8, p. 66. În anul 1928, osemintele sale au fost transferate în mausoleul lui Vasile Alecsandri de la Mircești.

⁴⁰ *Suvenire din viața mea. Notă*, p. 687.

⁴¹ Sever Zotta, *op. cit.*, p. 37.

⁴² Marie G. Bogdan, *Autrefois et aujourd'hui (1920-1923). Lettres de Vasile Alecsandri; Costaki Negri; Balcesco; Russo; Em. Kostaki Epureanu; Rosetti*, Bucarest, 1929, p. 78.

⁴³ Vezi G. Bogdan-Duică, *Despre Costache Rolla, cumnatul lui V. Alecsandri*, în „Transilvania”, anul LII, Sibiu, nr. 9-12, oct.-dec. 1921, p. 799-813.

⁴⁴ Marie G. Bogdan, *op. cit.*, p. 92.

⁴⁵ V. Alecsandri, *Strofe improvizate lui C. Rolla*, în idem, *Opere, II, Poezii*. Text ales și stabilit de G.C. Nicolescu și Georgeta Rădulescu-Dulgheru. Studiu introductiv, note și comentarii de G.C. Nicolescu, București, 1966, p. 157. Poezia face parte din ciclul *Legende nouă* și a fost

Cei patru copii rezultați din căsătoria cu aga Costache Voinescu⁴⁶ – Elena, Maria, Aglae și Ștefan – au rămas în grija tatălui, „om destul de înstărit spre a suporta cheltuielile întreținerii copiilor, întrucât are trei moșii, în județele Vaslui, Botoșani și Dorohoi”⁴⁷, după cum afirma Catinca. Elena Voinescu a fost căsătorită cu Ion C. Manu, magistrat, cu care a avut un fiu, Săvel Manu, avocat, căsătorit cu Aneta Cujbă; Maria Voinescu a fost căsătorită cu colonelul Anton Costiescu, nelăsând urmași; Aglae Voinescu s-a măritat cu Gheorghe Exarhu, prefect de Bacău. Fiul celor doi, Gheorghe Exarhu (1864-1907), aghiotant regal, a fost căsătorit cu Elisabeta, fiica lui Eduard de Herz și a Mariei Ghica, nepoată a beizadelei Dimitrie (Mitică) Ghica⁴⁸; Ștefan Voinescu a studiat și a rămas în Prusia, ca ofițer⁴⁹.

„De o eleganță extremă, frumoasă, spirituală și instruită (...) ea avea salonul cel mai vizitat al Iașilor din vremea aceea, unde se întâlnea toată elita moldovenească”⁵⁰. Gingașă și bolnăvicioasă⁵¹, tânăra soră a lui Vasile Alecsandri, Catinca Rolla, s-a stins din viață la 15 decembrie 1857: „Dusu-te-ai, o! blândă stea,/ Dulce sorioara mea!// Ș-ai luat în zborul tău/ Dorul sufletului meu!”, se confesa îndureratul frate⁵².

Figurile feminine care au purtat numele Alecsandri sunt prea puțin cunoscute de publicul larg, dar și de către specialiști. În această primă parte, am creionat portretele mătușilor lui Vasile Alecsandri (Safta și Catinca), a mamei (Elena) și a surorii mai mari (Catinca), fiind evidențiate conexiuni genealogice cu familiile Cozoni, Duca, Brănișteanu, Iorga, Voinescu, Rolla ș.a.

---

scrisă în ianuarie 1878, la Gădiți, județul Neamț. Aici, în conacul boieresc al familiei Bogdan, din lunca Siretului, și-a trăit ultimele zile Costache Rolla, sărac, bolnav și uitat, găzduit de prietenul său, Lupu Bogdan (1843-1890), fratele mai mare al lui Gheorghe Bogdan (1854-1925), viitorul soț al fiicei lui Vasile Alecsandri, Maria.

⁴⁶ Informații despre urmașii Catinică Alecsandri au fost selectate din Sever Zotta, *op. cit.*, p. 45-46; Marie G. Bogdan, *op. cit.*, p. 93; Elena Rădulescu-Pogoneanu, *op. cit.*, p. 23, corectate și actualizate după *Familiile boierești din Moldova și Țara Românească*, vol. V, p. 379 și vol. VI, p. 403; www.ghyka.com.

⁴⁷ Sever Zotta, *op. cit.*, p. 41.

⁴⁸ *Vezi Familiile boierești din Moldova și Țara Românească*, vol. VI, p. 403.

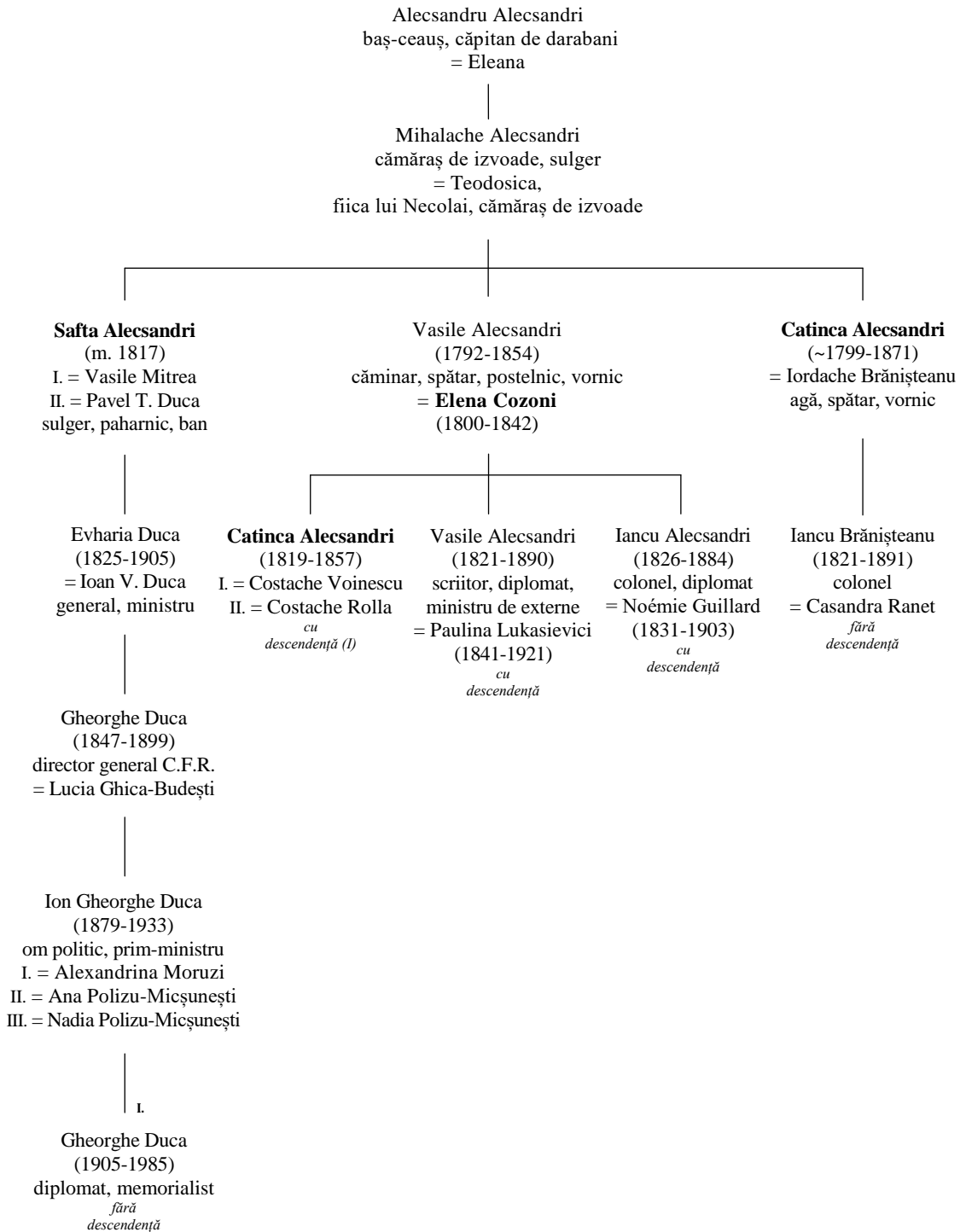
⁴⁹ Sever Zotta, *op. cit.*, p. 45.

⁵⁰ Marie G. Bogdan, *op. cit.*, p. 92-93. *Catalogul Galeriei Naționale. Pictura. Secolul XIX*, p. XLI.

⁵¹ G. Bogdan-Duică, *art. cit.*, p. 801.

⁵² Poezia *Surorii mele*, scrisă la Paris în 1857, inclusă în ciclul *Mărgăritările*, a fost publicată în ediția a II-a din *Doine și lăcrămioare*, Iași, 1863, p. 363-364.

Arborele genealogic al familiei Alecsandri

Familia Alecsandri: Elena Alecsandri, Catinca Voinescu,
spătarul Vasile Alecsandri și cadetul Iancu Alecsandri
– tablou în ulei de Niccolo Livaditi (1837),
astăzi la Muzeul Național de Artă al României din București –
(*Famiile boierești din Moldova și Țara Românească*, vol. I, p. 613)

Elena Alecsandri, născută Cozoni (1800-1842)
– după o miniatură a familiei –
(Elena Rădulescu-Pogoneanu, *op. cit.*, între p. 64 și 65)

Catinca Voinescu, născută Alecsandri (1819-1857)
– portret în ulei de Niccolo Livaditi (1840),
astăzi la Muzeul Național de Artă al României din București –
(*Catalogul Galeriei Naționale. Pictura. Secolul XIX*, pl. 94)

Summary

The origins of the Alecsandri family raised numerous questions over time, many of them being still unanswered nowadays. The poet Vasile Alecsandri himself tried to find out more about his ancestors and "in an outburst of romantic imagination" he reached the conclusion of having noble Italian origins. In spite of the numerous ambiguities on the origins of the Alecsandri family, most probably it was of Greek origin. Less known are the female figures that bore the Alecsandri name. The present paper sketches the portraits of Vasile Alecsandri's aunts (Safta and Catinca), that of his mother (Elena) and his elder sister (Catinca) pointing out the genealogical relations with other families as Cozoni, Duca, Brănișteanu, Iorga, Voinescu, Rolla and others.

Keywords:

Alecsandri family, genealogy, Vasile Alecsandri, Moldova, Iași.

